

и куршумитѣ покосиха живота на не малко хора. . . .
Около ми се зачуха двѣ три изсвирвания на куршуми.

Слѣдъ малко, насрѣща ми се показа единъ казакъ.

— Ваше благородие. Турцитѣ „страсть“ какъ стрѣлятъ мѣтко. Щомъ ме видѣха откриха по мене палба, но благодарение на моя конь, — васъка азъ въ единъ духъ прѣскокнахъ опасното мѣсто, ме прѣдупрѣди казака.

— И тамъ такъвъ ли е пѣтя леденъ? попитахъ азъ казака.

— Сжщо оглѣдало, ваше — благородие, ми отговори той и, като изгледа истрититѣ подкови на моя черкезъ, прибави: може и пѣши да мините, но страшно е коня ви да не убиятъ.

И азъ, дѣйствително, пѣши изминахъ най опасното мѣсто, съпровожданъ отъ неприятелскитѣ куршуми. Тукъ отъ дѣсна страна на пѣтя бѣше издигната цѣла стѣна отъ набити съ земя турове. При това колкото се отива по нагорѣ, толкова туроветѣ бѣха по високи и голѣми, а срѣщу кржглата батарея бѣше настояща китайска стѣна.

По горѣ отъ житомирския полкъ бѣ расположена на една възвишенностъ мартирната батарея, а въ дѣсно отъ централната батарея — на самата седловина — волинския полкъ. Останалитѣ полкове отъ 14-а и 24-а дивизии бѣха разположени по разни направления на позицията.

Пѣтя отъ Червенъ Брѣгъ до върха на шипченскитѣ възвишенности, сега бѣ сравнително въ по добро сѣстояние отъ колкото по напѣдъ и, ако да не бѣше плъзгавъ, по него твърдѣ легко би се пѣтувало.

Бѣше пладнѣ, когато азъ стигнахъ при казармитѣ. Азъ имахъ намѣрение да оставя тукъ коня си и самъ да отида на позицията на минския полкъ. Оказа се, обаче, че повечето мои приятели отъ този полкъ, въ сжщото число и Подпоручикъ Иванички, бѣха дошли при казармитѣ въ маркитантската колиба.

— Какими судьбами...! Какво търсишъ въ този адъ на куршумитѣ и гранатитѣ? ме запитаха офицеритѣ. Защо не си стоишъ тамъ на вашето Зелено-